

MÜNE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Edanur AYDOĞDU

SABRIN VE ÜMİDİN ÖRNEĞİ: FORSA

Türk edebiyatının hikâye yazarlarından biri olan Ömer Seyfettin, 1884 yılında Gönen’de doğmuştur. Eğitimine mahalle mektebinde başladıktan sonra çeşitli okullarda eğitimini sürdürmüş ve 1903 yılında Mekteb-i Harbiye-i Şahane’ den Piyade Asteğmen olarak mezun olmuştur. Askerlik ile hiçbir zaman özdeşleşmeyen Ömer Seyfettin kendini edebiyata adanmıştır. Arkadaşları Ziya Gökalp ve Ali Canip Yöntem ile “Genç Kalemler” dergisini çıkaran Ömer Seyfettin bu dergi için yazdığı “Yeni Lisan” isimli ilk yazısı ile Milli Edebiyatın başlangıç noktasını oluşturmuştur.

Ömer Seyfettin, hikâyelerinde kıskançlık, sabır, adalet, doğruluk ve bunun gibi birçok temayı ele almıştır. Hikâyelerinde hayatımıza yön vermemizi sağlayacak mesajlar vermiştir. Sabrın büyük bir örneği olan “Forsa” adlı hikâyesinde bize hem sabırlı olmayı hem de karşılaştığımız olaylar karşısında ümitsizliğe düşmememiz gerektiğini akıcı bir üslupla anlatmıştır. Bunun yanı sıra bu hikâyesinde vatanseverlik konusunu da ele almıştır.

Eski Türk forsalarından olan Kara Memiş, kırk yıl süren esaret hayatında gönlünden tek bir şey geçirmektedir: Vatanına kavuşmak. Kırk yıl boyunca sürekli dua etmiş ve vatanına kavuşacağı günü büyük bir sabır ve ümitle beklemiştir. Her uyuduğunda Türk askerinin onu bu esareten kurtarmaya gelişini rüyasında görmüş ve bu rüyada bir hikmet aramıştır. Sonunda onun bu rüyası bir gün gerçeğe dönüşmüştür ve Türk askerleri tarafından esaretine son verilmiştir. Kara Memiş’ i gemiye götürmüşler ve dinlenmesini söylemişlerdir. Fakat vatan aşkıyla yanıp tutuşan Kara Memiş, sonunda ölüm olduğunu bildiği halde ve onca yaşına rağmen son kez cenk etmek istemiştir. Türk bayrağını göstererek “şehit olursam bunu üzerime örtün! Vatan al bayrağın dalgalandığı yer değil midir?” demiştir.

Eser, dilinin akıcılığı ve tema seçimiyle okuyucuyu kendine bağlamıştır ve Ömer Seyfettin’ in diğer hikâyelerinde olduğu gibi etkileyici bir sonla bitmiştir.

Gülsüm SÖĞÜT

CİMRİ İLE CÖMERT

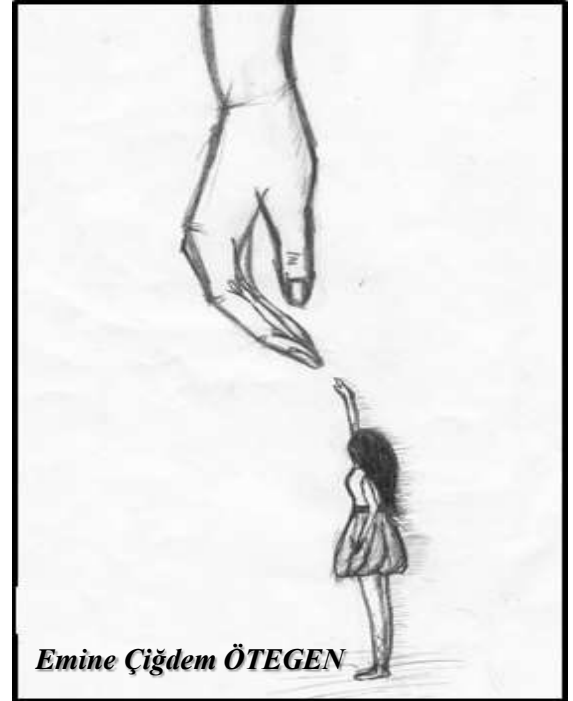
Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde zamanın birinde bir cimri ile bir cömert kuzen yaşarmış.

Bu iki kuzen fakirlermiş ama bu kadar fakir olmalarına rağmen cömert olan kuzen her daim haline şükredermiş. Cimri olan kuzen ise sürekli isyan edip halinden yakınıp dururmuş. Bir gün bu iki kuzene dedelerinden çok büyük bir miras kalmış. Bu mirasla iki kuzende zengin olmuş. Cömert olan kuzen ihtiyacı olan herkese yardım edermiş. Cimri olan kuzen ise parasını herkesten kıskanmış ve kimseye yardımda bulunmazmış.

Bir gün cimri olan kuzenin karşısına yaşlı bir kadın çıkmış. Bu kadın ondan yardım istemiş ve paraya ihtiyacı olduğunu söylemiş. Cimri olan kuzen ona yardım etmemiş ve parasını kimseyle paylaşmayacağını söylemiş. Sonra kadının yanından hızlıca uzaklaşmış.

Onları izleyen cömert kuzen hemen kadının yanına koşmuş ve onu evine davet etmiş. Daha sonra yaşlı kadının derdini dinlemiş ve ona ihtiyacı olduğundan daha fazla para vermiş. Bunu gören yaşlı kadın cömert kuzenin bu davranışını çok beğenmiş ve birden ortadan kaybolmuş. Cömert kuzen ne olduğunu anlayamamış ve şaşkın şaşkın etrafa bakınmış. Sonra bir anda karşısında çok güzel bir peri görmüş. Peri ona durumu anlatmış ve bu davranışından ötürü onu ödüllendireceğini söyleyerek gitmiş.

Cimri kuzenin bütün malını elinden almış ve cimri kuzen eski fakir haline geri dönmüş. Sonra peri cömert kuzeni ödüllendirmiş ve herkes cömert kuzeni bu davranışından dolayı kutlamış. Onları gören cimri kuzen pişman olup ve af dilemiş. Hatasını anlayan cimri kuzeni insanlar affetmiş ve hep birlikte mutlu mesut yaşamışlar.

Emine Çiğdem ÖTEGEN

Elif KAMBUR

ZAYİ ETTİLER UMUTLARI

Bir kör gördü olanı biteni,
Bir sağır anlattı duyduklarını,
Akıl almış akıllı insan sustu,
Dili olan dile getiremedi.

Yeryüzünün adaleti tabii artık,
Adalet sarayının fiyakalı yakaları,
Bilen susturuldu susan kabullendi.

Geriye sardır filmi,
Umutlar fani,
Feda edilmiş ömürler,
Delilleri yüzündeki çizgiler,
Görmedi ölümlüler,
Anlatıldı dinlemediler,
Zayi ettiler umutları.

Mühürlenmiş kalpler,
Mürekkep tatmış parmakların başrolü oldu.
Susan diller,
Kalem aldı konuştu.
Vicdanlar kayıp faili meçhul,
Zayi ettiler umutları.

Adalet kayboldu,
Biz ararken kaybolduk.
Umudun en erişilmez rengi,
Zamanını bekleyen bir kavram,
Adalet adı,
İnce ip üstünde yürüyen cambaz gibi,
Şaştı, düştü, yandı

Tuğba BÜKE DOĞA

Güneş doğar gökyüzünde,
Çiçekler açar doğanın en güzel yerinde,
Dökülür yapraklar sonbahar günlerinde,
Ne güzeldir bu dünya, ne güzeldir bu hayat.

Yıldızlar gülümser insanın yüzüne,
Tabiat yemyeşil olur ilkbahar günlerinde,
Çocuklar cıvılda, gülümsemeler yüzlerde,
Ne güzeldir bu dünya, ne güzeldir bu hayat,

Gökyüzünde bulutlar güneşi kapatırlar,
Ayrılmış sevdalı gibi ağlaşıp dururlar,
Ara sıra birleşip ara sıra ayrılırlar,
Ne güzeldir bu dünya, ne güzeldir bu hayat.

Feride Rümeyya DOĞRUGÖREN GENÇLİK

İnsan, kıymetini bilmeli gençliğinin. Şayet edebiliyorsa muhafaza etmeli... Korunmalı dirliğini, heyecanını, muhabbetini... Her insanın geçtiği en çiçekli yoldur gençlik. Kokusunu hissederek yürümeli insan.

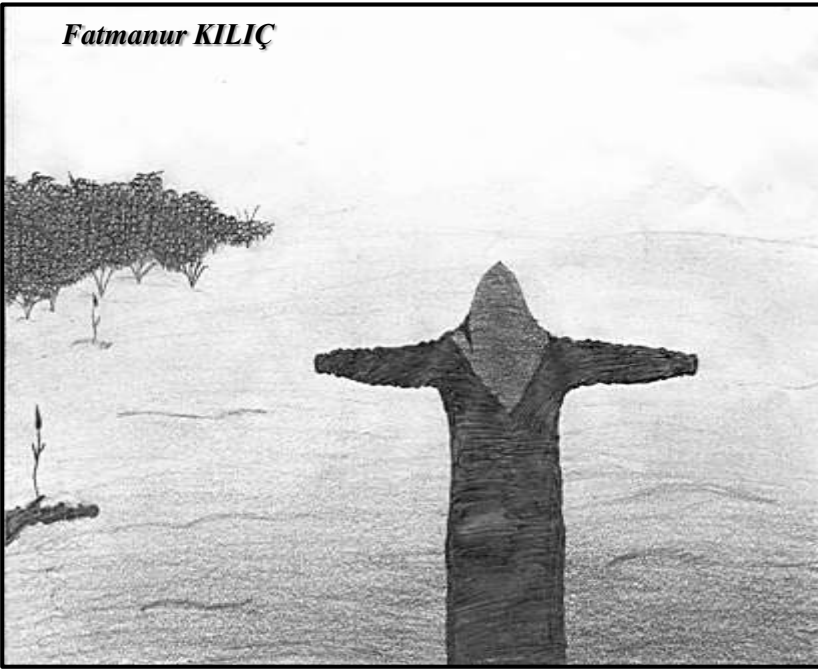
Çoğu insan deli dolu anılarını, en iyi arkadaşlıklarını gençliğe saklamıştır. Bu sebeple değerlidir gençlik. Değer verdiğimiz her şey gibi gençliğimizi de dengeli yaşamalıyız. Her şeyden biraz olmalı içinde...

Hata yapmalı insan doğrusunu öğrenebilmek için. Düşmeli daha güçlü olabilmek için. "Evet" demeli kendine şans verebilmek için. Yeri geldiğinde avaz avaz konuşup hakkını aramalı, yeri geldiğinde dilsiz misali susmalı hayatına değer katabilmek için.

Zehra GÜRBÜZ

BİR O KADAR ÇOCUKSU BİR O KADAR DA YORGUNUM

Gece beş dakika arayla yarım saat önce çalmaya başlamasını istediğim alarmımı kurup derin düşüncelerle koymuştum kafamı yastığa. Gece uyuyabilmek bir hayli zor geliyordu artık bana. Sabah ise yataktan hiç kalkmak istemiyordum. Sabah hiç sevmediğim alarm sesinin saat altıda çaldığını fark etmedim yarım saat içerisinde her beş dakikaya kurduğum diğer alarmlardan rahatsız olmayıp uykuma devam ettim. Arkadaşımın arayıp derse geç kaldın hadi kalk artık demesiyle yataktan kalkmam uzun sürmedi. Koşarak hazırlandım. Dışarı çıktığımda ise havanın öncekilere göre daha farklı olduğunu fark ettim. Otobüse yetişmek için durağa hızlı adımlarla yürüyordum. Doğada ki değişiklikleri yürürken inceleyebildim. Gökyüzü bugün her zamankinden çok farklıydı. Sanki ay ve güneş kavuşmuş gibiydi. Rengi ve güzelliği muazzam görünüyordu. Yol kenarlarında papatyalar görüyordum. Bakıyorum etrafıma papatyalar açmış. Çocukken topumuz bahçeye kaçtı diyerek girdiğimiz, çaktırmadan ağaçtan elma aldığımız ağaç dikkatimi çekiyor. Sonbaharda döktüğü yapraklarına kavuşmuş. Arılar çiçeklerle buluşmuş. İnsanlar bugün bir garip atkaya şapkaya bürünen, yüzleri gözükmeyen insanlar şimdi gömlekle askılıyla gezer olmuş etrafta. Bunlarla ilgilenirken saatin kaç olduğunu fark etmeden çocukken hep balon aldığım Mehmet amcayla karşılaşıyorum. Bu gün geç kalmışsın kızım diyor bana. O sırada fark ediyorum saatin epey ilerlediğini. Nasıl olsa otobüs gitmiştir bir dahakine çok vardır diyerek Mehmet amcayla oyalanıyorum biraz. Bahar geldi bizim işler başladı diyor. Onunla konuşurken park dikkatimi çekiyor. Düne kadar hiçbir çocuğun gelmediği yer. Şimdi ise dolmuş çocuklarla. Önce ben bineceğim, hayır önce ben geldim sesleri duyuyorum. Bazı çocukların ise kahkahaları duyuluyor. Çocukların yüzündeki bu gülümseme bana çocukluğumu hatırlatıyor. Az daha yürüyorum otobüs durağına çok az yolum kalmıştı. Yürürken bir yandan da babama neden evimiz durağa uzak diye kendi kendime söyleniyordum. Karşıdan ellerinde papatyayla önümdeki kadına koşan bir kız çocuğu gördüm. O kadar masum ve tatlıydı ki bir an neye söylendiğimi unuttum. Durdum ve onları izledim. Annesinden elindeki papatyalardan taç yapmasını istedi. Her şeyi bıraktım o an. Yürürken yolda gördüğüm papatyalara geri döndüm baktım. Çok da uzak değildi mesafe. Geri döndüm. Yolun kenarına oturdum papatyalardan kendime bir taç yaptım. Saat epey ilerlemişti. Bahar gelmişti ama bahardan eser yoktu ruhumda. Öylesine yorgundum ki ramak kalmıştı yıkılmama. Keşke dedim birden. Keşke o çocuklar gibi minicik yüreğe bin his sığdırabilsem. Keşke bende salıncakta sallanan çocuk gibi hızlı salladığımda mutlu olsam. Mutlu olmak bu kadar basit olsa. Tek üzüntüm annem bana balon almadı ya da rüyamda gördüğüm çikolatadan evin gerçek olmadığı olsa. Olmuyor işte bazı şeyler. İnsan dünü düşünüp pişman oluyor. Yarını düşününce ise telaşlanıyor. Oysa yarın bugüne dün diyor, dün de bugüne yarın diyordu. Bende bu dünyayı anlayamıyordum.

Zeynep Aslı KARABULUT KİTAPLAR ARASI

Bir varmış bir yokmuş. Günlerden bir gün büyük bir krallığın içinde bulunan küçük bir köyde, masmavi gözleri ve kuzguni siyah saçları olan bir kız çocuğu doğmuş. Annesi ve babası bu küçük kızı gece vakti gökyüzüne benzetmişler. Bu yüzden adını Gece koymuşlar. Gece'nin gözleri bir ay kadar parlakmış. Etrafındaki herkes onun özel bir çocuk olduğunu düşünürmüş. Gece okumayı öğrendiği günden itibaren kitaplardan kafasını kaldırmaz olmuş. Her sabah erkenden kalkıp küçük köyün kütüphanesine giderek kitapların arasında kaybolurmuş. Gece on yaşına bastığında yine kütüphaneye koşmuş. Eline en sevdiği kitabı alıp okumaya başlamış.

Küçük Gece birden üşüdüğünü hissetmiş. Kafasını kaldırıp etrafına baktığında kütüphanede olmadığını görmüş. Gece daha önce hiç görmediği bir yerdeymiş. Etrafı iyice incelediğinde bulunduğu yerin okuduğu kitaba çok benzediğini fark etmiş. Tam bu sırada karşısındaki ağaca üzerinde yıldız desenleri bulunan bir kuş konmuş. Gece'ye onu takip etmesini söyleyerek uçmaya başlamış. Gece de onun ardından karlara bata çıka ilerlemiş. Burada bu kuş gibi daha birçoğu varmış. Kuş Gece'ye:

-“Burada kötü bir kraliçe var. Bizlere ve diğer hayvanlara eziyet ediyor. Bize yardım etmen lazım.” demiş. Gece kuşun bu dediğine çok üzülmüş ve kuşa:

-“Size yardım etmeyi çok isterim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.” demiş. Kuş ise:

Fatmanur ÜNAL GECENİN DOĞDUĞU VAKİT

Seni gecenin aydınlığında ararım,
Sabahın öldüğü vakit.
Seni kuşların sessizliğinde ararım,
Ağaçların fısıldadığı vakit.

Seni göğün mavisinde ararım,
Aklıma düştüğün vakit.
Seni düşlerimde ararım,
Uyandığım vakit.

Seni sabahın güneşinde ararım,
Gecenin doğduğu vakit.
Seni sonbaharın yaprağında ararım,
Tomurcukların solduğu vakit.

-“Sadece kalbinin sesini dinle küçük Gece o sana yol gösterir.” demiş ve o anda Gece gözlerini açmış. Bunun bir rüya olamayacak kadar gerçek olduğunun farkındaymış. Kütüphane görevlisinden izin alarak kitabı eve götürmüş. Gece uyumadan önce son bir kez kitabı okuyup uykuya öyle dalmış. Rüyasında yine aynı şeyleri yaşamış. Gece sabah kalktığında düne dair hiçbir şey hatırlamıyormuş ve aldığı kitapta başucunda yokmuş. Gel zaman git zaman Gece büyüyüp genç bir kız olmuş. Yine günlerinin çoğunu kütüphanede geçirmeye devam ediyormuş. Gece kitapların arasında gezinirken gözüne farklı bir kitap ilişmiş. Bu kitap ona bir şeyler hatırlatıyormuş. Eline alıp okumaya başlamış. Kitaba kendini kaptırdığı dakikalarda üşüdüğünü hissetmiş. Etrafına bakındığında kütüphanede olmadığını ve etrafının da karlarla kaplı olduğunu görmüş. Burası ona tanıdık gelmiş. Sanki nereye gitmesi gerektiğini biliyor gibi ayakları harekete geçmiş ve koşmaya başlamış. Gece nefes nefese kuşun yaşadığı yere gelmiş. Kuş Gece'yi görünce çok sevinmiş.

-“Geri geleceğini biliyordum. Bizi bırakmadın. Kraliçeye karşı bir planın var mı? “ demiş. Kuş Gece'nin her şeyi unuttuğunu anlayınca olayları baştan anlatmış. Gece ne yapacağını biliyormuş. Planını tüm hayvanlara anlatmış ve hayvanlar da kabul etmiş. Gece hayvanların hepsini daha güzel ve daha mutlu yaşayabilecekleri bir kitaba geçirecekti. Gece onlara buluşma noktasını söyleyip kitaptan çıkmış ve daha güzel bir kitap arayışına başlamış. Nihayet kitabı bulduğunda iki kitabı birleştirerek hayvanların kurtulmasını sağlamış. Kötü kraliçe ise kitapta tek başına tutsak kalmış. Gece kraliçenin bulunduğu kitabı köyün kuyusuna atmış ve bundan sonra her günü hayvanları ve diğer kitapları ziyaret ederek geçirmiş. Herkes mutlu mesut yaşayıp gitmiş.

Sümeyye AYTEN AYI İLE ÜÇ KIZ

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallan iken ormanın birinde üç arkadaş yaşamış. Bu üç arkadaş birbirini çok sever ve sıcacık kulübelinde rahat bir hayat sürerlermiş. Bunlar yine bir gün ormana gezmeye gitmişler, gezerken karşılırlarına bir in çıkmış. Meraklılar ya hemen içeri girmişler. Ama karanlık olduğu için korkuyorlarmış. İleride bir ses duymuşlar. Fakat korkmalarına rağmen bu sesin nereden geldiğine bakmaya gitmişler. Bir de ne görsünler karşılırlarında koca bir ayı duruyormuş. Hemen koşmaya başlamışlar. Fakat ayının onları kovalamadığını fark edince durup arkalarına bakmışlar. Ayı olduğu yerde üzgün bir şekilde oturuyormuş. Kendilerine zarar vermeyeceğini anlayınca ayının yanına gitmişler.

Ayıyı okşayıp ona iyi davranmaya çalışmışlar. Sonra ayı onlara siz çok iyisiniz size bir şey anlatmak istiyorum demiş. Ayının konuştuğunu görünce bu üç arkadaş tabii çok şaşırılmışlar. Ne yapacaklarını bilememişler. Ayı bu ormandaki kötü kalpli cadının ağaçları koruduğu için kendisini bir ayıya çevirdiğini, aslında bir insan olduğunu anlatmış ve kızlardan kendisine yardım etmelerini istemiş. Bu halden kurtulabilmesinin tek yolunun gerçek bir ayının ininden yemek alıp yemesiyle olacağını söylemiş. Bunun üzerine bu üç kız hemen in aramaya koyulmuşlar. Bir in bulmuşlar fakat bu ormanın en tehlikeli ayısının iniymiş. Kızlardan ikisi ayıyı oyalarken diğeri hemen ayının etini alıp kaçmış, sonra kötü kalpli cadının büyüünün etkisinde olan ayının yanına gidip diğer ayıdan aldıkları eti ayıya yedirmişler. Sonra o ayı birden insana dönüşmüş. Ayı kızlara sürekli teşekkür etmiş. Bundan sonra birlikte ve mutlu yaşamışlar.

Zişan ÖZGÖKÇE

Zeynep Aslı KARABULUT İNSANDAN DOĞAYA

Doğa, ne karmaşık şey öyle,
Aynı biz insanlık gibi.
Sarmaşıklar sarıyor Dünya'nın dört bir yanını,
Aynı zihnimizdeki düşünceler gibi.

Gezegenlerin o kara kızılığ,ı,
Verdiğimiz kanlı savaşlar gibi.
Kaybedenler için endişeyken,
Kazananlar için müthiş bir manzara gibi.

Aya baksana mesela,
Hâlâ çocukluğumdaki gibi,
Beni takip ediyor sanki.
Eskilerdeymişim gibi hissettiriyor,
Bırakmıyor peşimi.

Hissettiğim bu duygular,
Canlandırıyor beni.
Koştukça koşuşum geliyor,
Uçuyorum sanki bir kuş gibi.

Ay, Güneş ve yıldızlar,
Çılgınlıklar içinde dans ederken.
Gözlerim kapanır,
Aynı gecenin gündüzü örttüğü gibi.

Esmenur SAVRAN SOL AYAĞIM

Bu kitap hayata tutunmanın ve bir zaferin öyküsüdür. Christy Brown, bu kitapta bize doğduğundan beri verdiği mücadeleyi anlatmaktadır. Engelli olarak doğan ve hayata karşı bir sıfır geride başlayan bir çocuğun aile sevgisi ve anne fedakârlığı ile başarabildiklerine biz bu eserde şahit oluyoruz.

Bu zamana kadar ortaya konmuş hoşça vakit geçirtme, belki biraz da zihinlere katkı sağlama amacı güden diğer eserlerden farklı olarak, baştan sona her bir ayrıntısıyla yaşanmış durumları ve Christy Brown'un üzerinde durup düşünmeye değer kendini keşfediş mücadelesi ile dolu gerçek bir zirve yolculuğunu anlatmaktadır. Bu gerçeklik esere kurgusal eser olmanın yanı sıra ders niteliğinde bir eser olma özelliği de katmıştır.

Engelli olarak doğan bir çocuğun geldiği son noktada bir kitap yazarak mücadelesini anlatıp, birçok insana ibret vermesi, annelere umudu hatırlatması eserin en etkileyici noktalarından birisidir. Christy Brown, kendisi ile aynı derdi yaşayan insanlara pes etmeme, mücadeleyi devam ettirme düşüncesini aşılacaktır ve bütün bunları sol ayağı ile yapmıştır.

Her yönü ile çekici ve okunmaya değer bir eserdir.

İlknur DANIŞMAN ÇALIKUŞU

Feride, hareketli, yaramaz ve aynı zamanda da çok akıllı bir kızdır. Annesini ve babasını küçük yaşlarda kaybettikten sonra teyzesinin yanında kalmaya başlamıştır. Evlenmesine üç gün kala nişanlısının kendisini aldattığını öğrenmesi ile Sör Mektebi'nden aldığı diploma ile Anadolu'nun çeşitli yerlerinde öğretmenlik yapmıştır.

Feride'nin öğretmenlik yaptığı yerlerde yaşadığı zorluklar ve zorlukların Feride üzerindeki etkisi eserin ana konusunu oluşturur. Yaramaz ve asla akıllanmayan Çalikuşu'nun yaşadıklarıyla nasıl olgun bir kız haline dönüştüğü anlatılır.

Reşat Nuri GÜNTEKİN, 25 Kasım 1889'da İstanbul'da doğdu. İstanbul Darülfünun Edebiyat Fakültesini bitirdi. Bursa'da Fransızca öğretmenliği, İstanbul'da lise müdürlüğü, Türkçe, Edebiyat, Felsefe öğretmenliği ve Milli Eğitim müfettişliği yaptı. Ateşeliği sırasında UNESCO'da ülkemizi temsil etti. 7 Aralık 1959'da kanser tedavisi için gittiği Londra'da vefat etti.

Yaşadığı dönemde Anadolu'nun çeşitli yerlerinde bulunmuş ve oradaki insanların yaşantılarına eserlerinde de yervermiştir. Çalikuşu, Acımak, Gizli El, Leyla ile Mecnun eserlerinden bazılarıdır.

İMTİYAZ SAHİBİ

Emrullah KILIÇ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Derya KILIÇ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Rukiye ERSOY

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif BUDAK GENÇ

YAYIN KURULU

Mustafa KARADENİZ

Merve ŞANLI

Gökhan KAYA

Rukiye ERSOY

OKUL ADRES TELEFON

ŞEHİT ÖMER TAKDEMİR ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Sünlü Mh. Ankara Bulvarı Ahi Evran Cd. No1

Çubuk ANKARA

0 312 837 70 76